

Hồi 27

Chấp Chương Cái Bang

Tiếng hô lạnh lạnh mà tôn nghiêm như tô đậm uy phong cho cánh rừng mang tên chết chóc.

Nhưng sức khủng bố chỉ làm tăng thêm sự giận dữ của Tần Quan Vũ. Trước mặt chàng bây giờ chỉ có thù hận, mà kẻ phản sư bội môn sắp sửa chương mặt ra đối diện với mình, chàng cảm thấy đó là một sự cực kỳ hồi nhục.

Nhưng có phần sốt ruột, Bất Tử Lão Cái nhích tới hỏi chàng:

- Văn Khúc Võ Khôi, có thể cho biết rõ hơn về việc làm sao có được thanh kiếm ấy chăng?

Tần Quan Vũ lặng thinh do dự...

Tâm trí của chàng đang xoay quanh việc đối phó với kẻ phản đồ.

Cho đến bây giờ, sau khi vào Tử Vong lâm, không biết ân sư sinh tử thế nào...

Hiện tình của song thân cũng không biết ra sao. Và nếu tự mình không đối phó được với Tiều Phụng Hoàng thì hậu quả tai hại sẽ không sao lường được.

Nhất định phải xâm nhập Chí Tôn bảo, họa chăng mới có thể phăng được ngọn ngành.

Và nếu muốn như thế thì chỉ có cách tạm thời ẩn nhẫn, vậy mới mong có cơ hội thuận tiện hơn.

Vừa lúc đó, từ trong Tử Vong lâm, một chiếc giường bát bảo do bốn thiếu nữ chậm chậm khiêng ra.

Nếu là lúc trước, với mối hận thù mang nặng trên vai, có lẽ Tần Quan Vũ đã lập tức phóng lên một mắt một còn với Tiều Phụng Hoàng. Nhưng giờ đây, chàng cố dần lòng, đứng yên nhìn chăm chú vào chiếc giường bằng tia mắt lạnh lùng rờn rợn.

Cách chỗ Tần Quan Vũ độ non một trượng, chiếc giường hoa quý thành linh ngưng lại, và giọng oanh như ngọc rót vang lên:

- Hân hạnh được diện kiến cùng sư đệ, vừa rồi môn hạ của ngu tử vì không biết mà đắc tội, mong sư đệ thứ cho!

Tần Quan Vũ lạnh lùng buông một câu trống không:

- Ân sư ở đâu?

- Nghe sư đệ trở về, ân sư vui mừng khôn xiết, hiện đang ở trong bảo chờ đợi. Xin sư đệ hãy lên giường bát bảo để cùng với ngu tử vào bái kiến ân sư!

Câu chuyện tình linh vượt ra ngoài dự định, Tần Quan Vũ sững sờ đứng lặng, không biết phải xử trí ra sao.

Cùng một lúc, Cái Bang tam lão vụt lướt đến đứng sát bên cạnh Tần Quan Vũ, và Bất Tử Lão Cái cất giọng trầm trầm:

- Ngọc Thường Nga, lão phu có chuyện cần nói với lệnh sư đệ, người có thể tạm tránh qua một bên chăng?

- A... Bất Tử sư thúc giá lâm mà đệ muội không hay biết để tiếp nghênh, mong sư thúc thứ cho.

Không để Ngọc Thường Nga nói hết câu, Bất Tử Lão Cái hỏi dồn:

- Người có bằng lòng tạm tránh qua một bên không?

- Đệ muội xin tuân lệnh sư thúc, nhưng mong rằng sư thúc đừng làm khó sư đệ...

- Người không cần phải lo, câu chuyện giữa chúng ta không phải là vấn đề ân oán.

- Vậy thì xin tuân lệnh sư thúc. Tất cả hãy lui ra ngoài năm trượng.

Chiếc giường bát bảo lại được nhắc lên, bốn tên tùy nữ cúi đầu cùng rạp lên hô:

- Tuân lệnh bảo chủ!

Như áng mây trôi nhẹ, chiếc giường bát bảo từ từ lui hẳn ra xa.

Tần Quan Vũ sững sốt, chàng hết sức lạ lùng xen lẫn kinh nghi và mừng rỡ...

Là một nữ nhân thâm ác thí sư, sao Ngọc Thường Nga lại cung kính thủ lễ với Cái Bang tam lão như thế?

Hay lại còn có trò gì nữa chăng?

Bất Tử Lão Cái nhích tới bên chàng khẽ hỏi:

- Các hạ cũng là đệ tử của Thủy Cảnh tiền sinh ư?

- Vâng!

- Là nhĩ? Thế lệnh sư không bao giờ nhắc đến ta, nhắc đến cái tên Thường Công Minh này với các hạ sao?

Tần Quan Vũ biến sắc. Chính ân sư mình đã từng nói giữa người và Thường Công Minh có mối tình sinh tử chi giao, hóa ra vị lão cái đang đứng đây lại chính là Thường Công Minh.

Chàng vụt quỳ sụp xuống.

Bất Tử Lão Cái Thường Công Minh lật đặt đỡ lấy vai chàng, nói:

- Văn Khúc Võ Khôi, không nên thủ lễ. Ta có nhiều việc quan hệ đến lệnh sư cần hỏi lại hiền đệ, nhưng bây giờ mong hiền đệ hãy cho biết trước về thanh kiếm Vô Tình.

Nghe nhắc tới ân sư, Tần Quan Vũ vô cùng cảm kích, chàng bèn quỳ xuống:

- Trước hết xin cho tiểu đệ bái kiến sư thúc!

Bất Tử Lão Cái vội vã bảo chàng đứng dậy:

- Hiền đệ hãy nói rõ về chuyện thanh kiếm cho ta biết.

Tần Quan Vũ bèn đem tất cả sự việc thuật lại từ đầu...

Vừa nghe dứt câu chuyện, Cái Bang tam lão và năm vị hộ pháp vội quỳ mọp xuống, hô:

- Bái kiến bang chủ!

Tần Quan Vũ cực kỳ hốt hoảng, lật đặt quỳ xuống:

- Xin chư vị sư thúc đừng làm như thế...

Nhưng chân chàng chưa kịp đụng đất thì Tần Quan Vũ chợt nghe từ nơi Bất Tử Lão Cái có một luồng kinh lực âm nhu hất chàng đứng dậy, và vị cầm đầu Tam Lão cất giọng nghiêm trang nói:

- Đã là một vị bang chủ, không thể quỳ như thế!

Nhưng cũng liền lúc đó, tất cả cao thủ Cái Bang đều biến sắc, một việc xảy ra quá sức tưởng tượng của mọi người...

Vì khi dùng lực để đỡ Tần Quan Vũ, tuy có thể khiến chàng đứng dậy, nhưng cánh tay của vị Trưởng Lão Cái Bang cũng bị dội lại khá mạnh, với nội lực của Bất Tử Lão Cái, chuyện tương tự như thế chưa xảy ra bao giờ.

Điều ấy chứng tỏ rằng, người thiếu niên đứng trước mặt họ đã đạt đến một thân công phu võ học cực kỳ khủng khiếp.

Bất Tử Lão Cái lộ vẻ ngạc nhiên pha lẫn vui mừng, ông cúi đầu vái:

- Cái Bang có được một bang chủ như thế này, thì sư huynh chắc chắn sẽ được ngậm cười nơi suối vàng.

Và ông ngẩng mặt nhìn Tần Quan Vũ, nói bằng một giọng trang nghiêm:

- Hiền đệ, nếu còn nghĩ đến tình sư thúc, thì hiền đệ hãy truyền lệnh rằng "cho phép bình thân", nếu không thì sư thúc và các đệ tử Cái Bang có mặt nơi đây sẽ phải quỳ mãi.

Tần Quan Vũ đã từng đi đó đi đây, đã từng chứng kiến việc đăng quang của chủ môn nhân các phái, chàng biết hoàn cảnh đặc biệt của mình đối với Cái Bang hiện tại không còn cách gì từ chối, nên đành phải đứng thẳng người, nghiêm trang truyền lệnh:

- Cho phép các vị đứng lên!

Cái Bang tam lão và ngũ vị hộ pháp cùng rạp lên một lượt:

- Đa tạ bang chủ!

Và sau khi tất cả đã đứng lên, Bất Tử Lão Cái trang trọng tiếp lời:

- Thay mặt toàn thể đệ tử Cái Bang, chúng ta thể quyết một lòng trung hưng bản bang, và tuyệt đối tuân theo sự sai xử của bang chủ.

Tần Quan Vũ trong trạng thái bàng hoàng, thật không ngờ, chỉ trong khoảnh khắc chàng lại đột nhiên được chấp chương chức bang chủ Cái Bang, thật quả là một chuyện kỳ tích.

Chàng quay sang khẽ hỏi Bất Tử Lão Cái:

- Sư thúc, sao lại có chuyện suy tôn bang chủ đột ngột thế này?

Bất Tử Lão Cái cung kính đáp lời:

- Nằm trong tay thanh kiếm lệnh của bang chủ Cái Bang, tức là thanh Vô Tình kiếm, thì hiền đệ nghiêm nhiên chấp chương chức vị bang chủ. Việc đó sau này nếu cần sẽ nói rõ hơn. Bây giờ xin bang chủ hoãn lại, đợi đến sáng mai mới vào Tử Vong lâm có được không?

Tần Quan Vũ thoáng hơi suy nghĩ rồi hỏi lại:

- Tại sao lại phải đợi đến ngày mai?

- Vì Cái Bang có nhiều việc cần sự có mặt của bang chủ. Vả lại, Tử Vong Yến Hội ngày mai mới bắt đầu.

- Vậy cũng được.

- Vậy chuyện này xin hãy để cho lão phu nói lại với con tiện tỳ đó, bang chủ thấy có nên chăng?

“Tiện tỳ!” Bằng vào câu gọi đó của Bất Tử Lão Cái, Tần Quan Vũ thấy rất rõ thái độ của ông đối với Tiêu Phượng Hoàng, chàng bèn gật đầu ưng thuận.

- Vâng! Xin phiền sư thúc!

- Tuân lệnh bang chủ!

Vừa dứt lời, Bất Tử Lão Cái lắc mình lướt đến gần ba trượng, đứng ngay trước chiếc giường bát bảo, lớn tiếng nói:

- Tiêu Phượng Hoàng, lão phu có điều muốn hỏi.

- Xin sư thúc cứ nói!

- Nghe nói người đã kế nhiệm chức vị Chí Tôn bảo chủ, lão phu không đến kịp để dự lễ đăng quang, quả là một điều ân hận...

Tiêu Phượng Hoàng ngắt lời:

- Sư thúc có chỗ chưa rõ, lúc ân sư truyền vị cho tiểu nữ là lúc chuyện xảy ra quá đột ngột. Vả lại, lúc đó là lúc mà ân sư đang lâm trọng bệnh, tiểu nữ không dám cử hành đại lễ. Nói rõ hơn là tiểu nữ cũng chỉ kế vị tạm thời mà thôi.

Bất Tử Lão Cái ngạc nhiên vặn hỏi:

- Thế thì Tử Vong Yến Hội là ngày để cử hành đại lễ đó chăng?

- Không, sư thúc đã hiểu lầm. Hiện nay võ lâm đang hồi tao loạn, tiểu nữ sắp bày Tử Vong Yến Hội là cốt để lo việc lớn cho võ lâm.

Bất Tử Lão Cái ngửa mặt cười ha hả:

- Không ngờ người lại có chí “lo trước cái lo của thiên hạ” như thế. Thật là một ý niệm vô cùng vĩ đại.

- Không dám, sư thúc quá khen đó thôi.

- Ngọc Thường Nga, ngày nay Tần hiền diệt tiếp nhiệm trọng trách của Cái Bang, lão phu muốn thương lượng cùng người một việc. Vì lẽ ngày giờ Tử Vong Yến Hội đã dời lại, vậy người hãy trở về trước, ngày mai lão phu sẽ đưa Tần hiền diệt đến phó hội.

- Sư thúc, sư đệ vốn không phải là người ngoài, huống chi ân sư lại đang chờ đợi, vậy tại sao ngay bây giờ không cùng vào đó có phải hơn không?

Bất Tử Lão Cái nhếch môi cười, nụ cười vừa đượm buồn vừa mai mỉa:

- Đại ca của ta bây giờ e rằng xương đã lạnh, thịt đã tan, làm sao lại có thể ở tại Chí Tôn bảo được? Phải chăng ngươi lại bày ra cái trò lừa đảo nữa?

- Lời nói của sư thúc khiến người nghe phải lạnh mình.

- Lạnh mình? Run sợ nữa chứ? Hừ, những điều cần nói thì lão phu đã nói hết rồi đó.

- Phải chăng sư thúc không dám vào Chí Tôn bảo?

Nghe câu hỏi khiêu khích của Tiêu Phượng Hoàng, Bất Tử Lão Cái cười khinh bỉ:

- Mày không được rồi định dùng lời nói khích đấy ư? Được, những người có trách nhiệm của Cái Bang đều có mặt cả nơi đây, ngươi muốn dùng chưởng hay dùng kiếm, cứ tự do hành động.

- Sao sư thúc lại nói những lời như thế? Đối với sư thúc, tiểu nữ đâu dám quên ân bồi dưỡng, không biết vì lẽ gì mà sư thúc lại xem Chí Tôn bảo như là cừ địch?

Bất Tử Lão Cái cất giọng thâm trầm:

- Tiêu bảo chủ, ngươi còn biết đến điều ân nghĩa nữa sao? Hừ, lão phu và tệt bang chủ sắp phải đi đây, nếu ngươi muốn ngăn cản thì cứ tự nhiên.

Dứt lời, ông quay mình lại bỏ đi.

Từ trong chiếc giường bát bảo, giọng Tiêu Phượng Hoàng vụt kêu giật lại:

- Sư thúc, sư thúc...!

Bất Tử Lão Cái khẽ xoay đầu, tia mắt rực lên như lửa:

- Tiêu Phượng Hoàng, mang danh là một bảo chủ, muốn ra oai thì cứ thẳng tay mà làm, chuyện chi phải vòng quanh như thế?

- Xin sư thúc chớ hiểu lầm. Tiểu nữ thật có miệng mà không thốt ra lời. Vì lòng muốn một nhà được đoàn tụ nên tiểu nữ cần rước sư để vào bảo ngay bây giờ, thế thôi.

Bất Tử Lão Cái cười sặc sụa:

- Tốt lắm! Muốn đoàn tụ thì ngày mai cũng là đoàn tụ. Tất cả âm mưu đen tối của ngươi, lão phu đã biết quá rồi, chỉ tiếc ngày xưa nhất thời lầm lỡ, lão phu đã đem lòng trìu mến mà ban cho một điệt nữ như ngươi. Giờ đây có muốn gì thì hãy cứ hành động đi, đừng rườm lời vô ích.

Dứt lời, ông bỏ đi thẳng.

Từ trong chiếc giường bát bảo, tiếng Tiêu Phượng Hoàng vụt trở nên trầm buồn:

- Sư thúc, sư đệ, nhị vị hãy bảo trọng. Xin thứ cho tiểu nữ việc tiền đưa.

Như không thềm nghe tới, Bất Tử Lão Cái đến trước mặt Tần Quan Vũ vòng tay nói:

- Bang chủ, chúng ta đi thôi! Tất cả mọi việc hãy chờ về đến tổng đàn bản bang rồi sẽ bẩm cáo lại cho bang chủ được rõ.

Qua câu chuyện đối thoại giữa Bất Tử Lão Cái và Tiêu Phượng Hoàng, Tần Quan Vũ đã thấy được phần nào sự thật. Chàng vội vã đáp lời:

- Vâng, chúng ta đi thôi!

Vừa lúc đó, một giọng nói như băng giá vụt vang lên lồng lộng:

- Đi? Hừ, sao lại có chuyện quá dễ dàng như thế?

- o O o -